

A MAGYARORSZÁGI BAPTISTA EGYHÁZ HETILAPJA

Békehírmök

2011. november 13.

ALAPÍTÁSI ÉV: 1895

CV. ÉVF. 46. SZÁM

Reménység fesztiválra várva

Szabó Dániel, az Aliánsz elnöke válaszolt szerkesztőségünk kérdéseire

– Testvériünk lelki szemei előtt mi elevenedik meg a fesztiválért imádkozva?
– A reménységben benne van, hogy több dologra gondolunk, mint amit már látunk. Az Urat is beépítjük

reményünkbe. Az ő hatalmas erejére és irgalmasságára gondolunk, és az ő velünk kapcsolatos céljára. Azt remélem, hogy ennek a hívő népnek a közös munkába állítását is elvégzi az Úr. Ha most épp egy nagyobb közösségbe tartozunk, megtanuljuk egymást különbnek tartani, egymástól tanulni. Így alkalmassá válik a lelkiállapotunk arra, hogy az Úr közel jöjjön hozzánk, és használja a közösségi együttlétünket, hogy lelki kezünket kinyújtsuk imádkozva városunk, országunk felé. Reménykedem, hogy ez a nemzet nincs még leírva az Urnál. Súlyos dolgokat követtünk el.

(folytatás a 367. oldalon)

A gyermekmisszió előfutára, Robert Raikes

A börtönreformtól a vasárnapi iskoláig

Robert Raikes egész életét a délnyugat-angliai Gloucesterben töltötte. Édesapjának nyomdája volt a városban, és a helyi lap, a *Gloucester Journal* tulajdonos-kiadója volt (a képen a szülőház homlokzata látszik). Iskoláit is a városban végezte. Apja 1757-ben bekövetkezett halála miatt ő vette át a nyomdát és a lapot, megnövelte a példányszámot, és csinosított a külső megjelenésén. Írásait emberszeretet, szociális érzékenység hatja át. Anglikán egyháza laikusaként főként az angol börtönrendszer embertelen körülményeiről írt, az alkoholizmus rombolásáról, és a szegény gyerekek, főként a

kéményseprők gyermekeinek robotoltatása ellen róttá sorait. Sokszor megfordult a börtönben látogatóként, tudta, látta, mit kellene változtatni, ezért sürgette a börtönreformokat.

(folytatás a 366. oldalon)

Az emberi erkölcsök és intézmények néha annyira eltorzulnak, hogy Isten csak lerombolásuk árán fejezheti ki szánalmát. A kegyelem vilámként sújt az emberre. (Gustave Thibon)

Heti útmutató

A HÉT IGÉJE

„Te magad okoztad ezt magadnak, mert elhagytad Istenedet, az Urat, amikor a helyes úton akart vezetni.” (Jer 2,17)

A HÉT GONDOLATA

Amikor Isten népe közelében hatalmassá nőtt egy világi hatalom (Babilónia), emberileg érthető módon félelem támadt a választott nép szívében. Félelme az erőviszonyok felméréséből eredt: Izrael kisebb, hadereje jelentéktelenebb, mint a fenyegető nagyhatalomé. És itt, ennél a felismerésnél kellett volna helyes, hiten alapuló döntést hozni, de rosszul döntöttek: a helyes felismerés az lett volna, hogy történelmük hatalmas Istenéhez ragaszkodnak teljes szívvel. Isten számtalanszor bebizonyította, hogy aki benne bíz, az nem csalódik. A választott nép hitbeli engedelmisséget mellőző külpolitikája nem egyedülálló rossz volt, hanem azt jelezte, hogy a nép egésze elfáradt Istennel járni. Az ige hallása már általánosságban nem jelentett szívbeli gyönyörűséget, inkább keserves kényszert, melyet leginkább csak a látszat kedvéért teljesítettek. Ez a gondolkodásmód magával hozta a fenyítés szükségszerűségét, és céljaik elvakult hajszolása közben még az országot is elveszítették. (Lukács Tamás)

A HÉT GYAKORLATA

Ítéld meg pontosan, hol szükséges okosan eljárnod, és hol nem szabad taktikáznod!

A HÉT IMÁJA

Jó Atyám, adj szívembe olyan mértékű benned való bizalmat, hogy el tudjam hagyni a családi, baráti és testvéri közösségemben a játszmákat, a szerepekhez való igazodást. Teljes szívvel bízom benned! Ámen.

PROGRAMAJÁNLÓ

♦ **November 14-én**, hétfőn 18 órakor **Le kell győzőnm vagy meg kell értenem a másik embert? címmel B. Pálhegyi Krisztina tart előadást** (Háborúság-békesség című előadás-sorozat) a Ráday Kollégium Dísztermében (Budapest IX., Ráday u. 28.). További előadások: november 21. – Mi a szeretet, ha nem érzelem? (*Fűtő Róbert*); november 28. – Utolsó ellenségem, a halál; december 5. – „Béküljtek meg Istennel!”; december 12. – A békéltetés szolgálata.

♦ **November 19-én**, szombaton 9–18 óra között rendezik a **Sáfárság jubileuma konferenciát a Balatonszemesi Baptista Imaházban** (8636 Balatonszemes, Fő u. 1.). Bizonyosságtételek hangzanak el az elmúlt tíz évből. Három fő témája lesz a napnak: A safárság mint életforma, Az idővel való safárkodásunk, Az anyagi javakkal való gazdálkodás, pénzkezelés. Az előadásokat csoportokban dolgozzák fel a résztvevők. A konferencián való részvétel ingyenes, de előzetes regisztráció szükséges *Kapocs Attilánál* az attila.kapocs@om.org e-mail címen vagy a +36-20/886-3724-es telefonszámon. Az ebéd hozzájárulási díja: 820 Ft (nem kötelező igénybe venni). A konferencia alatt annak szervezési költségeire adakozást fogunk tartani. (*Balatonszemesi Baptista Gyülekezet és a Sáfársági Munkacsoport, a Magyar Evangéliumi Aliansz hálózata*)

♦ **November 20-án** 15 órakor hálaadó istentisztelet keretében ünnepli imaházának **100 éves évfordulóját a soltvadkertről gyülekezet**. Ünnepi szolgálattal *dr. Mészáros Kálmán* lelkipásztor, egyházelnök. Erre az alkalomra szeretettel várjuk a Soltvadkertről elszármazott testvéreket! A bejárati ajtó feletti felirat még a régi: „Menjete be kapuin hálaadással!” (*Hufnágel Ádám gyülekezet vezetője*)

♦ **December 2–3-án** kerül megrendezésre az idei **keresztyén karácsonyi könyvvásár**, melyen több mint 40 keresztyén kiadó, könyvesbolt vesz részt. A kiállítók széles választékkal (könyv, CD, DVD, ajándéktárgyak stb.) várják az érdeklődőket! A vásár helyszíne a Lónyay Utcai Református Gimnázium (1092 Budapest, Kinizsi u. 1–7.), nyitvatartási ideje pedig pénteken 14–20-ig, szombaton 9–17-ig. (BMA)

A gyermekmisszió előfutára, Robert Raikes – (folytatás a címloldalról)

Egyszer egy vasárnapon éppen a St. Catherine-templomba tartott, amikor feltűnt neki, mennyi gyermek nyüzsög az utcán. Megkérdezte a kerítés feleségét, aki éppen a templom körül szorgoskodott, mi ez a gyermek-tumultus. Megtudta: azért rosszkodnak az utcán, mert nincs hova menniük. Legtöbbjük egész héten át robotol a közeli tintagyárban, csak vasárnap szabadok, ilyenkor aztán kitombolják magukat. A börtönben gyakran beszélgetett a rabokkal, s rájött, sokuk élete amiatt siklott ki, mert szegényes, üres, szürke gyermekkoruk volt.

Ekkor határozta el, hogy az egyházköztség lelkészével, *Thomas Stock* tisztelettel együtt a vasárnapi tombolás helyett beviszi ezeket a gyerekeket a börtönnel szembeni egyik egyházi épületbe. Öt- és tizenöt éves kor közötti gyerekeknek, sokszor szakadt rongyokban járóknak, kezdett el leckét adni, betűvetésre oktatni őket, a Biblián keresztül olvasni tanította őket, énekeket, imákat ültetett a szívükbe. Levette lelkükről a rongyokat, koszt, korai kiégést Jézus Krisztus nevében és megismertetésével.

1 250 000 kis brit jutott később állami iskolázáshoz

Az angol iskolarendszer története feljegyzi Raikes nevét arról is, hogy az 1831-től 1 200 000 angol gyermeknek állami oktatást biztosító iskolarendszer felett ő bábáskodott. Sokan kissé rosszszóval ezt azzal is magyarázták, hogy Raikes 1767 szentestéjén *Anne Triggével* kötött házasságát Isten nagyon is megáldotta, tíz gyermeke közül három fiú volt, hét lány. Iskoláztatásuk, a kötelező és „ingyenes” oktatási rendszer hiánya nagyon is kemény anyagi terhet rótt a családra. Bár ők még nem élvezték az ingyenes és kötelező iskoláztatás előnyét, de ez a családi körülmény tette őt ennek az iskolareformnak az élharcosává, s valószínűleg sokgyermekes apaként – az említett utcagyerekek szociális szükséghelyzete mellett – a nagy család lelki stabilitásának gondja és feladata alakíthatta ki szívében a vasárnapi iskola látomását és programját.

A „rongyosok iskolája” világmozgalmá nőtt

Raikes börtönlátogatásai során felfigyelt arra, hogy milyen sok élitelt töltötte életének korai szakaszát az angol szegénytörvény (Poor Law) értelmében dologházban. Az úgynevezett szegénytörvényt már a középkorban bevezették Angliában, hogy a társada-

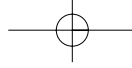
lomnak ezt a rétegét az utcáról bevigyék a foglalkoztatás révén zárt rendszerbe, s ne ott heverjenek a város zugaiban hajléktalanul a nincstelenség. Ez egyrészt jó dolog volt, másrészt belterjessége révén hozzájárult a bűnözés újratermeléséhez. Ezen akart változtatni a gyermekmisszió gondolatával és gyakorlatával Raikes. Ugyanis nagyon sok nincstelen, szegény gyermek töltötte élete korai szakaszát a sivár dologházakban. Ezekben az angol „szociális intézményekben” százezrek éltek, dolgoztak. A legfontosabb lépésnek a sivatás felszámolására az oktatás bizonyult. A Biblia mellett fontos volt a káté, a hittankönyv forgatása is. Gloucesterben egyre több iskola nyitotta ki ajtaját vasárnaponként az utcagyerekek előtt is.

Robert Raikes az *Arminian Magazine*-ban így számolt be 1784-ben az 1780 óta szerzett tapasztalatokról és a „módszerről”: „A gyerekek reggel tíz órára érkeznek, és tizenkettőig maradnak. Ekkor hazamennek, majd egy órára ismét visszajönnek. Szentlecke, bibliaolvasás után átvezetjük őket a templomba. Az istentiszteletet követően öt óra utánig még kátéismeretet tartunk nekik, majd szép csendben hazamennek.”

A vasárnapi iskola mozgalmát kezdetben sok kritika, sőt gúny érte. Sokáig csak így vették nyelvükre a városiak: „Raikes rongyosainak iskolája”. Voltak, akik a vasárnap megszentelését látták benne. 1831-re viszont Anglia minden állami iskolájában győzött a vasárnapi iskola, mert mindenütt bevezették, s ezzel a szigetország lakosságának 25%-a részesült lelki táplálékban, erősítésben, egész életre szóló spirituális távlatokban már kisgyermekkorában. *Nathaniel Hawthorne* amerikai író 1844-ben „A jóember csodája” című esszéjében örökölte meg Mr. Raikes csodálatos és eredményes küzdelmét a szegény gyermekek felemeléséért, a Vasárnapi Iskola Mozgalomért. Az amerikai író így summázta Raikes életművét: „Minden jótett isteni minőséget hordoz magán, s ez nem fejeződik be az egyes cselekedetekkel, hanem továbbviszi a jó dolgokat végtelen sorozatban...” Ez történt Robert Raikessel, a „rongyosok profétájával”, és élete fő alkotásával, a vasárnapi iskolával is.

Korábbi éveiben *Jimmy Carter* egykori amerikai elnök is tanított vasárnapi iskolában, ma világszerte közel fél-száz milliós gyermekcsereg részesül általaiból.

Dr. Békefy Lajos

Országos reformációi istentisztelet Pápán

A II. világháborút követő időszakban 1993 óta tartják a protestánsok közösen a reformáció hónapját a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa szervezésében.

A reformáció napjának előestéjén a Pápai Református Templomban tartották az országos reformációi istentiszteletet.

Az istentiszteleti szolgálatban részt vett *dr. Márkus Mihály* nyugalmazott református püspök, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának alelnöke, *dr. Bóna Zoltán*, a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsának főtákará, *Tarr Zoltán* zsinati tanácsos (*dr. Bölcskei Gusztáv* püspök képviseletében), *Háló Gyula* baptista lelkipásztor (*dr. Mészáros Kálmán* egyházelnökünk képviseletében), valamint *Csernák István*, a Magyarországi Metodista Egyház szuperintendense.

Az igét *Szemerei János*, a Nyugati, Dunántúli Evangélikus Egyházkerület püspöke hirdette. Beszédében párhuzamot vont a mai adósságcsapdák és a reformáció korának egyháza között.

Az adósságcsapda korunk csapdája, amelyből nem tudunk szabadulni. A középkori egyház is kereste a saját adósságcsapdájából a kiutat, amikor meghirdette a búcsúcédulák árusítását, amelyeknek azért lehetett keletje, mert az emberek érezték, hogy a lélek is adósságcsapdában vergődik. A reformáció a Szentírásnak azt a jó hírét közvetítette az embereknek, hogy Is-

ten elengedi adósságainkat.

A jézusi példázatokat felidézve a püspök kiemelte Istennek azt a nagyvonalú szeretetét, hogy elengedi annak az adósságát, akinek esélye sem lett volna azt kifizetnie. Jézus a maga valóságában mutatta meg Istennek ezt a nagyvonalú szeretetét, mert a kereszten saját életével fizetett azért, hogy az ember adóssága elrendezett legyen.

Az adósságcsapdából kiszabadult ember felelőssége ugyanakkor az, hogy ő maga is tanuljon abból, hogy vele jóságos volt az Isten, és ebből a lelki attitűdből magától értetődően fakadjon az, hogy ő is Isten nagyvonalú szeretetével viszonyul a másik emberhez, mert akinek elengedték adósságát, azzal tartozik, hogy ezt a szeretetet továbbadja.

Adjuk hát tovább mi is a reformáció nagy kincsét, a Krisztusban megkapott kegyelmet – zárta az igehirdetést *Szemerei János*.

A zenei szolgálatot a Pápai Református Teológiai Akadémia Énekkara, a Séllyei István Énekkar, valamint a Tatai Református Rézfúvós Együttes végezte *Veressné Petrőcz Mária*, *Szabó Tamás* és *Bánáti Norbert* karnagyok vezetésével, orgonán kísért *Kuzsner Péter*.

Az istentiszteletet követően a Magyarországi Egyházak Ökumenikus Tanácsa, a dunántúli evangélikus és református egyházkerületek, a pápai evangélikus református és baptista gyülekezetek és Pápa Város Önkormányzata koszorúkat helyezt el a Reformáció emlékműnél.

refidunantul.hu

Reménység fesztiválra várva

folytatás a címloldalról

Hétmillió magzat vére takarja be ezt az országot, és az Úr mégis akarja, hogy ismét, az ő nevéért – nincs mire hivatkozni – fölemeljen, meggyógyítson, munkába állítson. Sőt még Európa felé is szóljunk, üzenjünk. Isten onnan hozta a világgosságot, de most talán innen akarja visszavinni. Ebben a lelkiállapotba szeretném, ha megmaradnánk. Ha azt is fogjuk látni, hogy másokat jobban megáld az Úr, akkor annak örüljünk, adjunk hálát, hogy ilyen rendkívüli személyek között lehetünk, mint amilyenek a testvéreink!

– *Az előkészületek során mit tart eddig a legnagyobb csodának?*

– A válaszadást: az eddigi válaszadást. A legnagyobb szomorúsága mindig az volt Istennek, hogy hallván nem hallottak és nem hallották meg; látván láttak, és nem látták meg, mi történik. Hála az Úrnak, már visszhangját látjuk, halljuk annak, amit az Úr üzen. Úgy tűnik, a Szeretet lelke is kezd munkálkodni, és fölé fog emelni fájdalmainknak, történelmi sebeinknek, egymás megtaposásának, amiért mindamellett bűnbánatot kell tartanunk, hogy az Úr előtt kedvesek legyünk. De ehhez minden kicsi közösségnek helyének kell lennie köztünk, azoknak is, akiket esetleg egy döntés nem fog beszavazni az úgynevezett egyházak közé, de benne vannak a szent eklézsiában, és bent vannak Isten népe között.

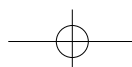
béhi

Örök reformáció

*Századokon át átok, pecsét,
hazugság, tévút, kötelék:
hamisság börtönében,
hamis evangélium –
s galád időknél kódében
Lucifer igézetében
mustármagnyi tüzek gyúltak,
s gyógy-fényt láttak élő holtak*

*tűzben égett hiedelem;
újat hozott a kegyelem.
Idők felett örök Ige,
s győztes lett az igaz hite.
Egre nyíló sziklán virág
igei győzelmet kiált!*

Venyercsán László

Átalakulóban a könyvpiac? 15%-kal növelte for- galmát a Harmat Kiadó

Az általános könyvpiaci tendenciákkal ellentétben 15%-kal növelte családi és párkapcsolati könyveinek forgalmát a Harmat Kiadó. A cég vezetője szerint ennek hátterében elsősorban az állhat, hogy az elmúlt időszakban ugrásszerűen növekedtek a kapcsolati problémák a magyar lakosság körében. A kiadó vezetője a most zárult Frankfurti Könyvvásár tapasztalatait összegezve hosszú távon komoly változást prognosztizál a hazai könyvpiacra is.

Míg a Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülése által közzétett adatok szerint a könyvpiaci forgalom visszaesése 2010-ben már 9%-os volt, addig az utóbbi két negyedévben a tavalyi év hasonló időszakához képest 15%-kal növelte családi és párkapcsolati könyveinek forgalmát a Harmat Kiadó.

„Az általános értékvélságnak köszönhetően egyre több a probléma a házasságok, a szülő-gyermek kapcsolatok és az önismeret terén is, így fokozottabb a kereslet az ebben segítséget nyújtó szakirodalomra” – utalt a forgalomnövekedés okaira dr. Herjeczki Kornél, a hazai könyvpiacra több mint húsz éve jelen lévő, elsősorban kapcsolati témájú könyveiről ismert keresztyén kiadó ügyvezetője.

Az olvasói elvárásokat tekintve is megindult a változás. Egy, a kiadó által gondozott, szintén párkapcsolati és családi témákra fókuszáló magazin, a *Family* olvasói körében végzett felmérés szerint a magyar olvasók a hagyományos tanácsadó típusú könyvek mellett egyre inkább igénylik az önálló véleményalkotásra alkalmas mindennapi élethelyzetek, történetek bemutatását. A kutatás eredményét figyelembe véve a Harmat a kapcsolati könyvei terén idén elmozdult az ismeretterjesztő irodalom irányából a regény felé, sikerrel. A népszerű párkapcsolati tanácsadó, Gary Chapman könyveinek feldolgozásából született regénysorozat ugyanis igen jól szerepel a hazai könyvpiacra.

A Harmat tapasztalatai szerint nemzetközi szinten még erőteljesebb a megújulás igénye. A világ legnagyobb könyves seregszemlé-

(folytatás a következő oldalon)

Mózes egytől Jelenések huszonkettőig

A múlt vasárnap nagyszerű kezdeményezést terjesztett az ifjúságunk a gyülekezet elé. Megfogalmaztak egy felhívást, és mindenki megkaphatta, aki hajlandó részt venni a munkában. Azt szeretnék, hogy olvassuk el a Bibliát az első fejezettől az utolsóig egy év alatt. Először hálát adtam az ifjúságunkért, amely már több figyelemre méltó kezdeményezést talált ki, és sikeresen végre is hajtották. Régen a mi korosztályunk lobogtatta fenn a lobogót, de most, hogy láthatóan kezükbe vették ifjaink, jólesik követni a tanítványság zászlaját.

Sokszor elolvastam már a Bibliát, végigtanulmányoztam többször is, mert a vasárnapi iskolai tantervekben előírtam magunknak. Aztán a rádiós műsor adta fel a leckét, és hálás vagyok a jó Istennek, hogy volt bátorságunk a legnehezebb könyveket is másorra tűzni. Felejtetetlen beszélgetések, mélyenszántó gondolatok és nagyon sok áldás született belőlük. Egyszer a Dániel könyvét hetekig tanulmányoztam, hogy ősszel érdekes adások jöhessenek létre, és akkor éltem át egy csodát. Úgy értettem meg a könyv egyes fejezeteinek jelentését, mintha kigyúltak volna az égen szunnyadó csillagok apró lámpái. Amikor Jób könyvéről tanultunk, megindult a mesélő kedvük, és a család emlékezetes szenvedéseit felsorolták. Keserű miértek és áldott feleletek követték a történeteket.

Tegnap újra gyermek lettem, és a kijelölt igeszakaszokat olvastam. Semmi különös nem lenne benne, majdnem fejből tudom is ezeket a részeket, mégis érdekes megtapasztalásaim voltak. Ezeket szeretném elmondani.

Szembejött velem a Kígyó, és így kísértett: Nem olvastad már eleget ezeket a részeket? Nem unalmas újra és újra a teremtés történetét olvasni? Hát talán elfelejtetted, hogy teremtett a föld és a mindenség?

Nem hallgattam rá, és olvastam Isten jól beosztott napjainak történetét. Akkor elhomályosult a szemem, és ásitottam egy nagyot. Ekkor ráparancsoltam magamra: Olvasd újra! Figyelj jobban!

Amikor már többször is elolvastam a jól ismert szakaszt, egy-egy szó vagy mondat hangsúlyossá vált. Kitűnt a szövegből, életemben sokadszorra, hogy: „Minden jó, amit Isten teremtett.” Ráérősen kezdtem el gon-

dolkodni, mivé lett a földünk, igaz-e még most is, hogy minden jó? Szinte hallottam a saját panaszszavaimat, hogy megmérgezték a levegőt, fertőzött a termőföld, a vizekben sugárzó anyagok pusztítják a nyüzsgő élőlényeket. Filmek és cikkek vonultak fel szemem előtt.

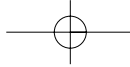
Újra felfedeztem, hogy milyen szép feladatot bízott az Úristen az emberre. Nevet adhattunk az állatoknak és minden teremtett élőlénynek. Amit mi nevezünk el, az a mi tulajdonunk. A mienk a föld minden lakója. De vajon jó dolguk van a felügyeletünk alatt? Jót tett Isten az állatokkal, hogy nekünk adta őket? Sokáig töprengtem, és az elpusztított kismacskákra gondoltam, meg a kóbor kutyákra. Hálát adtam a delfinmentő csapatokért, és csak reménykedek, hogy sokat megmentenek közülük, és nem pusztulnak ki teljesen.

Érdekes értelmet kapott az „áldás” fogalma. Isten megáldotta az élőlényeket, és termékennyé tette a növényeket és az állatokat. Az áldás bővelkedést, szaporulatot jelentett, és ebben benne rejlik a gondviselés. Micsoda csoda volt Tahiban egy zacskó retke, amit az egyik pad alatt elvezítettem, és a legközelebbi kirándulásunkkor tele volt a pad alatti rész friss, ízes, piros retkekkel. Egy kosárnyit vitünk haza belőle. Áldás lett belőle, pedig nem is vettem el. Így elevenedett meg bennem a régi, majdnem szóról szóra tudott szöveg.

A feladatunk az Újszövetség első fejezetéhez irányított.

Nemzetségtáblázat. Mennyire unalmas, gondoltam, de akkor már figyeltem a kísértőre. Nem, nem hagyom magam legyőzni!

Már a második olvasatkor elem állt a szent ember, Ábrahám, és évezredek múlva is hangosan beszélt a hitte. Elindult a gazdag, a jól megszervezett, tekintélyt biztosító életből a sátorlakók kényelmetlen, életveszélyes útjára, mert az Úr hívta. És jöttek sorban a többiek. Aztán megállt a szemem két asszony nevéénél. Tudtam a történetüket, a hőstettüket, de most el kellett gondolkodnom rajtuk. Kétszer tizennégy generáció családfájában ők szerepelnek ketten asszonyok, meg Betsabé. Nem is a kiválasztott nép gyermekei. Micsoda kegyelem! De ez a kegyelem tette lehetővé, hogy én is olvashatom a Bibliát, és beletartozom az Úr választott népe közé. Olyan fel-emelő volt megnyugtató a tekintetem a jerikói kőfal rejtett ablakánál. Ráháb

menti a kémeket. Azokat, akik Isten ígérete szerint szólnak. És mentem Ruthal a betlehemi úton, Naomit vezetve. Nem hagyjak el soha! Istened az én Istenem! – mondta az özvegynek. Olyan eleven lett a táblázat, hogy sajnáltam volna, ha Máté második részénél kezdtük volna az olvasást.

Mire végeztem a leckémmel, amire jóval több időt szenteltem, mint a pusztas olvasás ideje, áldást nyertem belőle. Leküzdöttem a régi hívők kísértését, megzaboláztam a figyelmeztetést, alázatosan odahajtottam a fejem az Úr lábához, és hallgattam a nekem szánt üzeneteket.

A mai fejezethez már elővettem egy kis füzetet, hogy a különös észrevételeket feljegyezzem.

Így megyek a keleti bölcsek tevéi után az eget figyelve, hogy elérjek én is a Nagy Király elé.

Frittmann Lászlóné

♦ **Kedves testvérek! Akinek van kedve, csatlakozhat az újpesti ifjúság „Olvassuk ki egy év alatt a teljes Szentírást!” című kezdeményezéséhez. A bibliaolvasás napirendje és az ígérésekhez kapcsolódó gondolatok az interneten a www.ubifi.org/1ev/ cím alatt található.**

„Megtaláltuk a Messiást!” (Jn 1,42)

Megtaláltuk a Messiást – vallotta Kiss Regina és Kiss Tamara 2011. szeptember 25-én a Budapest, József Utcai Baptista Imaházban a gyülekezet előtt, és hitvallásukat erősítette meg az igehirdetésben Újvári Ferenc

lelkipásztor testvér. Majd követték Jézus példáját, és bemerítkeztek.

A képen látható személyek: Solyom Attila gyülekezetvezető, Kiss Tamara, Kiss Regina és Újvári Ferenc lelkipásztor. **ht**

Hálaadó Sopronban

Október 16-án hálaadónapot tartottunk Sopronban. A gyülekezet nagy lelkesedéssel készült erre a napra. Imaházunk felső szintjét elkészítve és berendezve adhattunk hálát az Úrnak, és a közös ebéd alkalmával gyakorolhattuk a testvéri közösséget. Egész nap vendégünk volt Újvári Ferenc Bp., József utcai lelkipásztor és felesége. Dél előtt testvérünk hirdette az ígét, délután pedig felesége adott képes beszámolót az Európai Baptista Szövetség munkájáról és az Európai Nőszövetség szolgálatáról. Növelte ünneplésünk tartalmasságát az ének- és zenekar szolgálata, a sok bizonyágtétel és gyermekeink szolgálata. Ne

szünjön meg a hála és a dicséret Isten népe ajkán, mert jó az Úr és méltó, hogy őt magasztaljuk!

Pátkai Béla lelkipásztor

A vasárnapi iskolások egy csoportja

(folytatás az előző oldalról)

jén, az idei Frankfurter Könyvvásáron az új típusú élethelyzetekre reagálva a nagy keresztyén kiadók kínálatában is megjelentek például a mozaikcsaládokat és a gyermeküket egyedül nevelő szülőket segítő könyvek. De a vásár legaktuálisabb témája a „storytelling” jövője, a megváltozott élettempóhoz és információszükségletéhez való alkalmazkodás, vagyis az olvasmányok minél komplexebb, multimedias megjelenítési lehetősége volt.

„Az összetettebb tartalmak iránti igény, az e-book térnyerése világszinten olyan mértékben növekszik, hogy hosszabb távon egyetlen hazai kiadó sem kerülheti el, hogy lépjen ezen a területen” – fogalmazott a közeljövő szükségzerű változásaira utalva a kiadó vezetője, aki kísérleti lépésként a Family magazinnal idén csatlakozott a digitális lappiac-hoz is. A kiadó ezzel újabb olvasói szegmens, többek között a külföldön élő magyarok, másrészt azok elérését is megcélozta, akik életmódjukból vagy eltérő médiahasználati szokásaikból adódóan eltávolodtak a papíralapú olvasástól, de igénylik a határozott értékrendet valló, jól szerkesztett minőségi tartalmakat. A kiadó a piac folyamatos monitorozásával, valamint a digitális lappiaci szereplésével szerzett tapasztalatait az e-könyv-kiadás irányában való továbblépéséhez is fel kívánja használni. (Harmat Kiadó)

Könyvajánló

A Menedék Alapítvány és az Evangéliumi Kiadó gondozásában megjelent Kovács Géza új könyve **Zsidóság és keresztyénység a Bibliában, a történelemben, a jelenben és a jövőben** címmel. Megrendelhető telefonon: 1/229-3542, vagy e-mailben az iroda@menedekalapitvany.hu címen. Ára 2000 Ft, melyből a gyülekezeti könyvterjesztők 20% kedvezményt kapnak. A keresztyén karácsonyi könyvvásáron (Lónyay Utcai Református Gimnázium, dec. 2-3.) minden eddig megjelent kiadványunk 10%-os kedvezménnyel kapható. www.menedekalapitvany.hu

Krisztus ismerete és a munkahelyünk

„Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért...” (Fil 3,8)

Ma sokkal nagyobb szükségünk van arra, hogy megismerjük Jézus Krisztus páratlan nagyságát, és ez teljes hatással legyen az életünkre, mint eddig bármelyik korban. A kor technikai és technológiai adottságai ma háttérbe szorítják az ideológiai különbségeket. Vegyünk egy példát! Az IBM budapesti munkahelyén több száz fő dolgozik. A közeg teljesen multikulturális: etnikailag, vallásilag és politikailag nagyon sokszínű társaság. A rövid pihenőidőkben a különböző érdeklődési körök alapján csoportok és körök szerveződnek, amelyek viszont nem lehetnek nyíltan vallási vagy ideológiai alapúak. Látszólag tehát a munkafolyamat, a technológiai, a vállalat filozófiája vallás- és ideológiamentes.

Mindezt azért gyakorolja így mindegyik mai globális nagyvállalat vagy szervezet, mert szeretné elkerülni saját munkahelyén vagy piacán az ideológiai, vallási vagy etnikai alapú összeütközéseket, mert azok gátolnák fejlődését és terjeszkedését. Ennek példáit látjuk a munkahelyeken, az oktatási intézményekben, a közsférában. Ezt értik világnézetileg semleges intézménynek és magatartásnak.

A minták hiánya

Ennek az a következménye, hogy nem látsz mintákat arra, hogyan tanulj, dolgozz és élj ezeken a helyszíneken mint keresztyén. Ezek az iskolák, munkahelyek és intézmények azt várják tőled, hogy ha belépsz, felejtse el keresztyénséged, mert annak nincs köze ahhoz, amit várnak tőled. Viszont ha Krisztus hatását kirekesztik a családi életből, az iskolákból, a munkahelyekről, a településekről, annak tragikus következményei lesznek. Sajnos azt kell mondanunk, hogy pillanatnyilag kísérletezve keressük azt, hogyan éljünk Krisztushoz méltóan az iskolában, a munkahelyen és a társadalomban. Ezért van különösen nagy jelentősége annak, hogy ki-ki olyan mélyen ismerje Krisztust, ki-ki olyan valóságos kapcsolatban legyen vele, hogy személyesen megértse azt, hogyan kell őt képviselnie a hétköznapi életben.

Két példa

Első történetünkben egy fiatal keresztyén férj egy multinacionális vállalat egyik üzletágát igazgatja. A vállalatnak szinte bibliai alapotottságú célkitűzése és küldetésnyilatkozata van, amelyben az ember értéke és szolgálata különösen is hangsúlyos. A konkrét feladatoknál viszont minden arról szól, hogyan tegyenek szert minél több profitra bármilyen eszközzel. És ha valahol nincs elég siker, akkor az értékesnek tartott embert tömegesen elküldik a munkahelyéről az utcára. Hősünk sokat vívódik magában, mivel a saját és a vállalat meggyőződése és a mindennapi gyakorlat között kibékíthetetlen ellentét feszül. Végül elfogadja, hogy az élet nem fehér és fekete, hanem többnyire szürke. És lassan megszabadul vívódásaitól.

Másik történetünk szereplője egy újságíró, aki hosszú éveket töltött a hírek világában: gyűjtötte, szerkesztette és bementte őket éveken keresztül. Megbecsülték szakmailag és anyagilag egyaránt. Egyszer aztán azt kérdezi magától: Valóban ezt akarom végezni, tényleg nem tudok ennél fontosabbat tenni, mint hogy napról napra elmondom a hallgatóknak, hogy most éppen mit mondott vagy tett egyik vagy másik politikus? És lassan megérlelődik benne a döntés, hogy az Istentől kapott képességeit hasznosabbra kell fordítania, és úgy is tesz. Hamarosan egy keresztyén internetes portál vezető munkatársaként arról ír, hogy Krisztus hogyan munkálkodik az emberekben, a gyülekezetekben és a mindennapokban.

A döntés fontossága

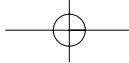
Nem szabad, hogy a jó dolgok a legjobb fölé kerüljenek! Nagyon fontos például a Biblia helyes tana, a hívő közösség, a győzelmes hívő élet, az élet gondjainak megoldása, a gyülekezeti szolgálat, de egyik sem lehet fontosabb számomra Krisztusnál. Pál apostol nem arról ír, hogy életének különböző dimenzióiban Krisztus hogyan segíti őt, hanem arról, hogy neki magának van szüksége Krisztusra. Komolyan számot kell vetnünk azzal, és mindent meg kell tennünk azért, hogy Krisztus legyen minden vágyunk, minden gondolatunk, minden igyekezetünk középpontjában.

Háló Gyula

A megbocsátás megtapasztalása

Mahatma Gandhi nevét Indiában szentként tisztelik ma is. A szerencsétlen indiai nép emberi jogainak harcosa volt. Gandhi gyermekkori visszaemlékezéseiben bátran megvallja, hogy bűne hogyan vezette el a megbocsátás megtapasztalásáig. Tizenöt éves korában lopott, adósságba keveredett. Bátyja órájának karkötője színaranyból volt, abból vágott le egy darabot. Adósságát kifizette, de lelkiismeretét nem tudta megnyugtani. Magában százszor megbánta bűnét, és meg is fogadta, soha többé nem tesz ilyent, de még ez sem hozta meg lelki nyugalomát. Eldöntötte, el fogja mondani édesapjának, meg fogja vallani tettét. A szégyen és a félelem mégsem engedte, hogy megtegye ezt. Amint írja, nem a veréstől félt, hiszen apja még soha nem bántotta, attól a fájdalomtól félt, amit édesapjának okoz, ha az megtudja, milyen gyenge jellemű az ő fia. Fájdalom ide vagy oda, úgy érezte, enélkül nem lesz megtisztulás, nem lesz lelki nyugalma. Szégyellte atyjával szembenézni, eldöntötte, leírja a történetet, és átadja a levelet. A levél elkészült. Benne nemcsak bűnét vallotta meg, de büntetést is kért. „Egész testemben reszkettem - írja -, mikor a cédulát átnyújtottam. Közben olvasta, arcára meredtem. Vártam, mikor robban ki haragja. Helyette azonban könnyek jelentek meg szememben. Aztán szép csendesesen összetépte a papírt. Az én bánatom megnyugtatta apámat jövőm felől, és irántam való szeretete fokozódott.”

♦ Akinek megbocsátottak: önbizalma nő, el tudja hinni, hogy méltó az elfogadásra, tud maga is hinni abban, hogy jobb emberré válhat; rá akar szolgálni arra a bizalomra és megértésre, amit a megbocsátáskor kapott. *Jung Csilla*

Lázi Sándorné született Kovács Eszter (1924–2011)

„Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az
eljövendőt keressük” (Zsid 13,14.)

Lázi Sándornét, az Isten szolgálataiban elkötelezett hűséges lelkipásztor-feleséget, életének 88. évében vette magához teremtő Istene. Temezése 2011. október 14-én történt családjá, lelki testvérei és ismerősei részvétele mellett a rákospalotai temetőben. A ravatalnál *Marosi Nagy Lajos*, az újpesti gyülekezet presbitere mondott emlékbeszédet, a vigasztalás ígét *Mészáros Kornél* lelkipásztor hirdette, személyes emlékeiről *Kulcsár Tibor* nyugalmazott lelkipásztor beszélt. A sírnál *M. Kovács László* lelkipásztor mondott imádságot, a család nevében ezzel búcsúzva a szeretett rokontól.

Testvérnőnk 1924. február 1-jén született a Pest megyei Dabon, a mai Dömsödön. Szülei a múlt század közepén nagy nehézségek között nevelték hat gyermeküket, így Eszter gyermekéveit nagynénjénél töltötte Pesterzsébeten, ahol a helyi gyülekezetet látogatták. Az első lelki természetű hatások is az erzsébeti gyülekezetben érték. Az Úr Jézus melletti döntést is Erzsébeten hozta meg, és *Bretz Emil* lelkipásztor által fiatalon beemlékezett. Kortársai a gyülekezetből úgy emlékeznek rá, mint csendes, szolid, finom lelkű, szolgálatkész hívő leányra. Mikor fiútestvérei már felserdültek, az édesapa, *Kovács Antal* egy olajútó kisüzemet nyitott Dömsödön, amely a család felemelkedését ígerte. A felnövekvő Eszter női szabónak tanult a fővárosban, de a második világháború közeledtével gyülekezeti életét már a családdal együtt Dömsödön élte. 1945 szeptemberében egy szolgáló fiatalember, egy próbaidős prédikátorjelölt, *Lázi Sándor* került a dömsödi körzetbe, aki 1947-ben elvégezte a háború után újrainduló szemináriumot. Lázi Sándor 1946-ban vette feleségül a gyülekezet egyik legnépesebb családjának leányát, *Kovács Esztert*, akinek családjában egy testvér, *Kovács László*, majd később egy unokavő, *Katona László*, és egy uno-

kaöcs, *M. Kovács László* is a lelkipásztori szolgálatot választotta.

A fiatal lelkipásztorcsalád 24 éven át példás életet élt a dömsödi körzetben, segítve ezzel a körzet kisebb-nagyobb gyülekezeteinek lelki életét. Egy korábbi beszélgetés alkalmával elmondta, hogy házasságuk elején a filléreket kellett összegyűjteni, hogy a maga dagasztotta kenyeret kisüttesse a péknél. Négy gyermeküket, *Sándort*, *Bélat*, *Mártát* és *Károlyt* istenfélelemben nevelték. Mind a négyen Krisztus-követő hívő emberek. Lázi Sándor és felesége, *Kovács Eszter* példás házasságban élte boldog családi életét mintegy 60 esztendőn át. Egy családi jubileum alkalmával arról beszéltek, hogy ismét így döntenének.

Kovács Eszter jó családjára és jó lelkipásztor-feleség volt. Gyermekai ma is úgy emlékeznek rá, mint aki a krisztusi szeretetet továbbította feléjük. Férje munkáját támogatta és segítette, amikor a nagy kiterjedésű, sokállomásos dabi körzetet járta, és akkor is, amikor férje az ország gyülekezeteinek sorsát felvéve a Jótékonyaságügyi Bizottság munkájában fáradozott. Bekapcsolódott a csepeli gyülekezet, majd később az újpesti gyülekezet életébe is, ahol mint lelkipásztor-feleség szolgált. Nyugdíjas éveit újpalotai lakosként az újpesti baptista gyülekezetben töltötte. Imaélete példás volt a gyülekezet tagjai előtt. Nem volt imaóra, amikor Lázi néni hangját ne hallottuk volna. Időskorában is fontos volt számára a testvér, lehetőségeihez mérten szeretetét mindenki felé kimutatta. Betegségét türelemmel viselte, és immár az étellel betelve hallotta Urának, Jézus Krisztusnak hazahívó szavát:

Jöjj, Atyám áldottja, örököld a világ kezdete óta számotokra elkészített országot (Mt 25,34)!

Marosi Nagy Lajos

*Elhangzott a rákospalotai temetőben
2011. október 14-én*

AKIK HAZAMENTEK

„Van vigasztalás Krisztusban” (Fil 2,1)

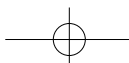
BP.-RÁKOSHEGY: **Piros Margit**, a Rákoshegyi Baptista Gyülekezet hűséges tagja, hosszú betegség után ez év márciusában, 88 éves korában hazaköltözött Megváltó Urához. A temetésen *Szegedi Tivadar* lelkipásztor szolgált. A gyászszertartásba több felekezet pásztorai, szolgálattevői is bekapcsolódtak. Fájdalmaik között is mindig mosolygós testvérnőnk emléke legyen áldott!

BUDA: **Uri Zsigmondné** (szül. **Kocsis Rózsa**) testvérnő életének 92. évében Megváltó Urához költözött. Július 20-án kísérté utolsó földi útjára népes családja, a budai gyülekezet és mindazok, akik ismerték és szerették. Temetésén a vigasztalás ígét *Lukács Tamás* és *Szlepák Lajos* lelkipásztor testvérek hirdették.

PILIS: **Keszeg Miklósné Lupszki Erzsébet** augusztus 1-jén, hosszú betegség után az Úrhoz költözött. Testvérünk 89 évet kapott e földi létben, utolsó éveit fiánál, Pilisen töltötte. Temetése augusztus 4-én volt Monoron. A ravatalnál az albertirsai körzet lelkipásztor szolgált, a sírnál *Seres Győző*, korábbi lelkipásztor. Az énekszolgálatot a monori és pilisi gyülekezet tagjai végezték.

- **Sztyehlik Istvánné Ruf Anna** testvérünk, aki gyülekezetvezető férjével együtt nagyon sokat szolgált, lelki békével viselt, hosszú betegség után augusztus 2-án az Úrhoz költözött. Utolsó éveit lányánál, Ceglédbercelen töltötte, de nem távolodott el a gyülekezettől. 84 évet kapott e földi létben. Temetése Pilisen volt augusztus 6-án, a vigasztalás ígét a helyi lelkipásztor hirdette.

- **Major Jánosné Ocztos Erzsébet** testvérünk szeptember 28-án, életének 90. évében az Úrhoz költözött. Sok megpróbáltatása ellenére csak egyre közeledett az Úrhoz. 55 évesen tért meg, utána eltemette férjét, mindhárom fiát, de hitben erősen, békességgel szolgálta Urát. Temetése október 1-jén volt Pilisen, ahol a gyülekezet tagjai és lelkipásztor szolgáltak ígével és énekkel.

Isten valóság

Isten léte evidens. Nézzen meg egy falevelet! Hogyan lehet ilyet tervezni? Szimmetrikus minden, s mégis egyedi. Milyen szellem az, amely mindezt fenntartja és kormányozza? Mert a rendszer működik. Hacsak le nem téped a levelet, az örök törvények szerint nő meg. Jelen van egy állandóan megújuló, kreatív, felfoghatatlan színvonalú, befoghatatlan méretű világ, amely nem valahol van, hiszen én is belőle vagyok. Meg maga is, ahogy a kutya, a hernyó, a lepke, a felhő meg minden létező. Mindig fölfele mutogatunk, amikor a Jóistenről beszélünk, ami mókás, mert közben Ausztráliában is fölfele mutogatnak, ami ugye épp az ellenkező irány. Pedig ha Istenről beszélünk, körbe kellene mutatni. Ott van mindenben, bennünk is. A szeretetben, amely a kapcsolatkeresés előszobája, egyben szülőszoba is: ott, és csak ott születik a megismerés. Intellektuális megismerés ugyanis nem létezik. Abban benne van az ítélet, a tetszik-nem tetszik. A szeretet az egyetlen hatékony megismerő erő. Amikor megszűnik a tetszik-nem tetszik kettőssége, és őszintén érdekel, amit, akit látsz, akkor vagy képes a megismerésére. Azaz, ha szereted. Ez nem hit-, hanem ténykérdés. Annyira evidens, hogy én nem is hiszek. Csupán nem vagyok vak. Azt viszont, aki erre a valóságra rányitotta a szemünket, úgy hívják: Jézus Krisztus.

Makovecz Imre

Makovecz Imre (1935–2011) Kossuth-díjas, Corvin-lánccal kitüntetett építész, a Magyar Művészeti Akadémia alapítója. A magyar organikus építészet megalapozójaként tartották számon. Saját munkásságáról egyszer azt mondta: „Kezdetől azt az egy épületet szerettem volna megépíteni, amely az emberiség kezdete előtt már állt.” Idén szeptember 27-én, 76 éves korában halt meg.

Amikor van miért élni Öregkori történetek

Galambos bácsi nagyon beteg volt. Tudta ezt ő is, és magában le is számolt az étellel. A felesége mégis végtelen gondossággal ápolta.

– Nem kell ez már – mondogatta az öreg –, úgyis elmegyek nemsokára.

Ha az asszony ilyenkor ellenkezett vele, csak legyintett. Kár beszélni róla. *Galambosék* kettesben éltek. Volt ugyan két lányuk, de az egyik Kanadába ment férjhez, és bár küldött néha egy-egy levelet, évek óta nem látták. A másik lány, igaz, Magyarországon lakott, de nem törődött a szüleivel, még csak nem is telefonált soha. Az orvos, aki kezelte az öregot, ismerte a körülményeket, és nem sok jóval biztatót.

– Az a rossz – mondta –, hogy *Galambos bácsinak* elment az életkedve. Mindig akkor van baj, ha a beteg feladta a küzdelmet. – Majd hozzátette: – Az élni akarás a legjobb orvosság.

Az egyik nap *Galambos bácsi* maga mellé ültette a feleségét.

– Elmegyek, anyjuk. Nincs már nekem miért élnem.

Galambos néni megfogta a férje lesoványodott, vékony kezét, és ránézett az öregre.

– Hát én? Én már nem számítok? Én értem nem érdemes élned?

Az asszony hangjában annyi szeretet volt, hogy attól három haldokló is

meggyógyult volna. *Galambos bácsi* meglepődött, és arra gondolt, hogy ennél szebb szerelmi vallomást még fiatalkorában sem mondott neki a felesége. Amikor a doktor legközelebb eljött, fejcsóválva vallotta be *Galambos néni*nek, hogy nem tudja, mi történt, de a férje jobban van. Két hét után az öreg felkelt az ágyból, a harmadik héten kiment az udvarra, egy hónap múlva pedig elkísérte a feleségét a boltba. Hazafelé még a teli szatyrot is ő akarta volna vinni, de az asszony ezt nem engedte. Ettől kezdve együtt mentek mindenhova. Eleinte úgy jártak, hogy *Galambos néni* belekarolt a férjébe, aztán a karon fogásból kézen fogás lett, majd az, hogy egy-egy ujjukat összefűzték, mintha tizenéves kamaszok lettek volna. Mindig lassan lépegettek, mint akiknek rengeteg idejük van. Inkább csak sétáltak, andalogtak. A szembejövők néha mosolyogtak rajtuk, de ők nem törődtek ezzel. Egyszer egy régi ismerős megállította őket, és megkérdezte.

– Tán ifjú szerelmesek vagytok?

Galambos bácsi mosolyogva helyesbített:

– Öreg szerelmesek! S ez sokkal többet jelent.

Tóth Tibor
(Laudetur.hu)

Gyémántmenyegző Békésen

Nagy Lajos és *Kocsis Zsuzsanna* testvérek 60 esztendővel ezelőtt a békési imaházban kötötték házasságot. Akkori lelkipásztoruk, *Patkás Gábor* testvér a Mk 4,35–41 alapján beszélt: „Menjünk át a túlsó partra!” Most *Papp József* nyugalmazott lelkipásztor testvér is ezt olvasta fel. A többes szám azt jelenti, hogy Jézus is veletek akar menni abban a csónakban, amelybe házasságkötéste napján be-szálltatok. Nem tudjátok, milyen hosszú lesz az út, milyen élmények várnak rátok. Sok-sok öröm mellett lehetnek próbák is. Bármilyen legyen is, a biztos megérkezés biztosítéka az, hogy Jézus veletek lesz, ha kéritek. Még ha néha pihen, alszik is a csónakban, vagy mint az emmausiakkal, úgy tett, mintha továbbmenne. A tanítványok azonban kérték: „maradj velünk!” Jézus maradt. Megtörte velük a kenyeret. Megajándékozta őket új hittel, új erővel. Ezt teszi Jézus Krisztus ma is minden „túlsó partra” törekvő csónakossal, ha befogadja a Mestert! „Nem merülhet el a hajó, ha

benn az ég, föld s tenger Mestere pihen!”

Veletek örvend a gyülekezet, kedves szeretteitek, az énekkar. Mint akkor, most is elénekelte az énekkar: „Vedd Krisztust hithajódba be teljes bizodalommal!” Az Úr megáldott gyermekekkel, unokákkal, dédunokával. Kiterébélyesedett a Nagy család. Tényleg nagycsalád lettetek!

Nagy Tamás alkalmi verssel köszöntötte az ünnepeket. Imában adtunk hálát a 60 évért.

Papp József
nyugalmazott lelkipásztor

